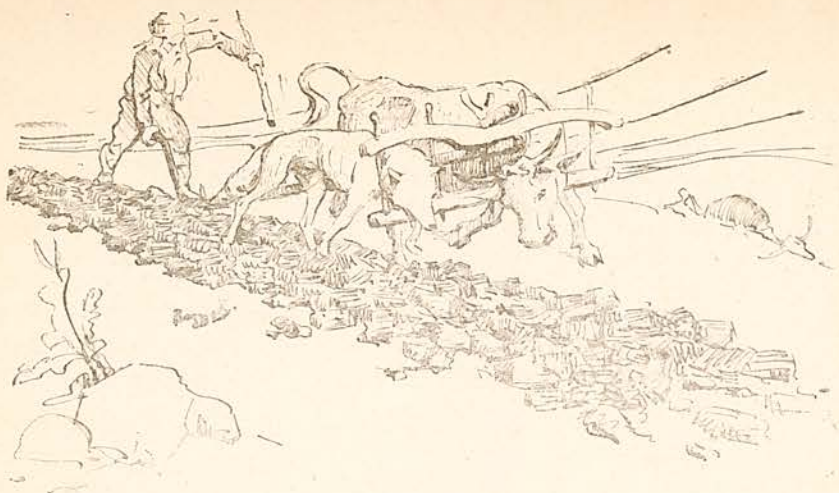

Едно врѣме...

(Народна приказка)

Дѣдо Господъ, като ходилъ по земята, впрегналъ два вола, отишелъ на нивата и почналъ да учи хората какъ да оратъ. Оралъ що оралъ, уморилъ се и седналъ да си почине. Въ това врѣме се примъкналъ Кумчовълчо и изялъ единия волъ.

Дѣдо Господъ хваналъ вълка, впрегналъ го при другия волъ и почналъ пакъ да оре.

Вълчо се напъвалъ, напръгалъ се, а стариятъ волъ постоянно го мушкалъ въ ребрата съ остритѣ си рога. Най-сетнѣ вълчо, съсипанъ отъ умора, легналъ на нивата съ изплъзенъ езикъ. Дѣдо Господъ го пусналъ. Отъ тогава и до днесъ Кумчовълчо се плаши отъ остри рога... и криво рало...

Виолинко

Конче.

Конче младо изъ полето Радостъ въ погледа му свѣти,
Заигра и, въ силенъ бѣгъ, Бѣга кончето, играе —
Черна грива то развѣя, Впрѣгане, седло какво е
И се впусна надалекъ. Още, още то не знае.

Поиграй си, конче младо.

Поиграй на свобода —

Че и тебе въ скоро врѣме

Азъ ще видя съсъ юзда...

Ж о р о

Съ тая книжка изпращаме „Слъннице“ брой, 2.

Редакторъ: Елинъ-Пелинъ

Уредникъ: Ал. Спасовъ